

מסכת פסחים

פרק ג

א. אלו עוברין בפסח, בפתח הבבלי, ושכר המדי, וחמץ האדומי, וזתום המצרי, וזמן של צבעים, ועמילן של טבחים, וקולן של סופרים. רבי אליעזר אומר, אף תכשיטי נשים. זה הכלל, כל שהוא ממין דגן, הרי זה עובר בפסח. הרי אלו באזהרה, ואין בהן משום פרת:

ב. בצק שפסדקי ערבה, אם יש פזית במקום אחד, חייב לבער. ואם לא, בטל במעוטו. וכן לענין הטמאה, אם מקפיד עליו, חוצץ. ואם רוצה בקיומו, הרי הוא כערבה. בצק החרש, אם יש פיוצא בו ששהמיץ, הרי זה אסור:

ג. כיצד מפרישין חלה בטמאה ביום טוב, רבי אליעזר אומר, לא תקרא לה שם עד שתאפה. רבי יהודה בן בתירא אומר, תטיל בצונן. אמר רבי יהושע, לא זה הוא חמץ שמזהרים עליו בבל

יִרְאֶה וּבִבֵּל יִמָּצֵא, אֲלֵא מִפְּרִשְׁתָּהּ וּמִנִּחָתָה עַד הָעָרֵב, וְאִם הִתְמַיְצָה,
הִתְמַיְצָה:

ד. רִבֵּן גְּמְלִיָּאל אוֹמֵר, שְׁלֹשׁ נָשִׁים לָשׁוֹת כְּאַחַת וְאוֹפוֹת בְּתַנּוּר
אַחַד, זֶה אַחֵר זֶה. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, שְׁלֹשׁ נָשִׁים עוֹסְקוֹת בִּבְצִק, אַחַת
לָשֶׁה וְאַחַת עוֹרֶכֶת וְאַחַת אוֹפֶה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לֹא כָּל הַנָּשִׁים
וְלֹא כָּל הָעֵצִים וְלֹא כָּל הַתַּנּוּרִים שְׁוִין. זֶה הַכָּלֵל, תִּפְּחָה, תִּלְטֹשׁ
בְּצוּנָן:

ה. שְׂאוּר, יִשְׂרָף, וְהָאוֹכֵלוֹ פָּטוּר. סְדוּקָה, יִשְׂרָף, וְהָאוֹכֵלוֹ חַיֵּב כְּרֵת.
אֵיזָהוּ שְׂאוּר, כְּקִרְנֵי חֲגָבִים. סְדוּקָה, שְׁנֵת־עָרְבוּ סְדָקָיו זֶה בָּזָה, דְּבָרֵי
רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, זֶה וְזֶה, הָאוֹכֵלוֹ חַיֵּב כְּרֵת. וְאֵיזָהוּ
שְׂאוּר, כָּל שֶׁהִכְסִיפוּ פָּנָיו כְּאָדָם שֶׁעָמְדוּ שְׁעֵרוֹתָיו:

ו. אַרְבָּעָה עָשָׂר נִשְׁחַל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת, מִבְּעָרִים אֶת הַכֹּל מִלִּפְנֵי
הַשַּׁבָּת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, בְּזִמְנָן. רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר
צְדוֹק אוֹמֵר, תְּרוּמָה מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת, וְחֵלִין בְּזִמְנָן:

ז. הַהוֹלֵךְ לַנִּשְׁחֹט אֶת פֶּסַחוֹ, וְלִמּוֹל אֶת בְּנוֹ, וְלֵאכֹל סְעֵדַת אֲרוּסִין
בְּבֵית חֲמִיו, וְנִזְכָּר שְׂשִׁישׁ לוֹ חֲמִץ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, אִם יָכוֹל לַחְזֹר וּלְבַעַר
וְלַחְזֹר לְמִצּוֹתוֹ, יִחְזֹר וַיִּבְעַר. וְאִם לֹא, מִבְּטָלוֹ בְּלִבּוֹ. לְהַצִּיל מִן

הַנָּכָרִים, וּמִן הַנָּהָר, וּמִן הַלִּסְטִים, וּמִן הַדִּלְקָה, וּמִן הַמַּפְלָת, יִבְטֵל
בָּלְבוּ. וְלִשְׁבֹּת שְׁבִיתַת הָרְשׁוֹת, יִחְזֹר מִיָּד:

ח. וְכֵן מִי שִׁיָּצָא מִירוּשָׁלַיִם וְנִזְכָּר שְׂשֵׁשׁ בָּיָדוֹ בְּשָׂר קֹדֶשׁ, אִם עָבַר
צוֹפִים, שׁוֹרְפוֹ בְּמִקְוָמוֹ. וְאִם לֹא, חוֹזֵר וְשׁוֹרְפוֹ לִפְנֵי הַבֵּיָרָה מַעֲצִי
הַמַּעֲרָכָה. וְעַד כַּמָּה הֵן חוֹזְרִין, רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, זֶה וְזֶה בְּכַבִּיצָה.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, זֶה וְזֶה בְּכַנִּית. וְחֲכָמִים אֹמְרִים, בְּשָׂר קֹדֶשׁ
בְּכַנִּית, וְחֲמִץ בְּכַבִּיצָה: